

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie zarzutów dłużnika J. B. i wierzycieli małoletnich I. B. i A. B. działających przez matkę R. B. do planu podziału w sprawach Kms (...), Kms (...), Kms (...) i Km (...) komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w M. z wniosku wierzycieli Sądu Rejonowego w J., Sądu Rejonowego XIV Wydział Gospodarczy, Sądu Rejonowego w N., I.(...) – L. K. (następczyni prawna K. K.) oraz W. S. s.c.

przeciwko dłużnikom J. B. i R. B.

o egzekucję,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2008 r.,

na skutek skargi wierzycieli małoletnich I. B. i A. B. działających przez matkę R. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 23 stycznia 2008 r., sygn. akt III Cz (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c. wymaganie jest spełnione jeżeli skarżący złoży oświadczenie, że szkoda wystąpiła, wskaże jej wysokość i rodzaj oraz wykaże, że jest ona następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powoła lub przedstawi dowody albo inne środki uwiarygodniające jego twierdzenia w tym

przedmiocie (porównaj między innymi postanowienie z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16).

Rozpoznawana skarga nie spełnia powyższego wymagania bowiem nie wskazano w niej wysokości ani rodzaju szkody, jak również dowodów mogących uwiarygodnić jej wystąpienie oraz istnienie związku przyczynowego między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą. Skarżący ograniczyli się do stwierdzenia, że zaskarżone postanowienie Sądu drugiej instancji oddalające ich zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji o umorzeniu postępowania w sprawie zarzutów przeciwko planowi podziału sumy uzyskanej z egzekucji, spowodowało wyrządzenie szkody, wskazując, że oba rozstrzygnięcia Sądów nie tylko pozbawiły małoletnie prawa do alimentów zasądzonych prawomocnym wyrokiem, ale także uniemożliwiły im faktyczne dochodzenie ich uprawnień, pomimo stwierdzonych wcześniej błędów proceduralnych. Wskazali, że małoletni wierzyciele pozbawieni zostali kwot z tytułu alimentów w wysokości 272 166,62 zł., przy czym kwota ta przewyższa rzeczywistą wartość zajęcia wierzytelności dokonanego przez komornika, czyli kwotę w wysokości 264 464,50 zł., która pomniejszona o koszty egzekucyjne określa wysokość szkody jaka powstała poprzez nieprawidłowe sporządzenie planu podziału. Kwota ta po odliczeniu I kategorii powinna zostać w całości przekazana w planie podziału na rzecz małoletnich wierzycieli jako II kategorii uprzywilejowania.

Na podstawie powyższego wyводу nie da się określić wysokości ani rodzaju szkody, spowodowanej wydaniem zaskarżonego orzeczenia, nie wiadomo bowiem czy, zdaniem skarżących, stanowi ją kwota 272 166,62 zł., czy kwota 264 464,50 zł, czy też kwota 264 464,50 zł. pomniejszona o koszty egzekucyjne, o nie wskazanej wysokości, czy wreszcie kwota 264 464,50 zł. „po odliczeniu I kategorii”, które to określenie jest tak niejasne, że nie można z niego wyprowadzić jakichkolwiek wniosków. Skarżący nie uprawdopodobnili też w żaden sposób, że wskazana przez nich szkoda, nie określona co do wysokości i rodzaju, jest skutkiem wydania zaskarżonego orzeczenia.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c. odrzucił skargę.